

snakker om, bliver det jo en ren valfart, og hvad så?

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Hr. Kaj Ikastrs forslag om, at de fattige bare kan flytte på landet, svarer jo til det, en berømt dronning sagde: Hvorfor spiser de ikke kager, når de ikke har brød? Der er faktisk en del af dem, der gerne vil bo på landet, som ikke kan blive boende – det var også noget, der kom frem på den konference, vi havde om kollektiv trafik i januar, hvor borgmesteren fra Sejlflod gjorde opmærksom på, at det trafikmønster, vi har i dag, faktisk jager de mennesker, der ikke har bil, væk fra landområderne. De kan ikke klare sig uden bil, fordi man har centraliseret handel, kultur og alting, så de gamle er nødt til at flytte.

Jeg synes da også, folk skulle have lov til at flytte på landet. Men det forudsætter jo, at vi har en bedre kollektiv trafik på landet, og det koster mange flere penge end jeg hidtil har hørt, man er villig til at give. Men lad os da gå sammen om det, så også de gamle kan blive boende på landet. Det synes jeg ville være enormt godt, ja, jeg synes faktisk, det ville være et meget, meget stort fremskridt for Danmark, hvis det blev sådan, at det ikke kun var dem, der havde bil, der kunne bo på landet.

Arne Melchior (CD):

Socialdemokratiets ordfører udnævnte trafikministerens redegørelse om den kollektive trafik til at være fortrinlig, uden at han særlig dokumenterede på hvilke punkter, den er så fortrinlig.

Jeg vil også gerne sige tak for redegørelsen, men jeg vil nok benævne den lidt anderledes, idet jeg – det har jeg gjort før – vil minde om om den næstkorteste boganmeldelse i dansk litteraturhistorie. Den lød således: Denne bog indeholder meget, som er godt, og meget, som er nyt. Desværre er det gode ikke nyt og det nye ikke godt. Jeg kan ikke finde ret meget, som er nyt, men det er nok også et for stort forlangende, og jeg vil ikke hævde, at jeg selv eller andre kunne have lavet denne redegørelse bedre; men at den skulle flytte ret meget, kan jeg ikke indse.

Men da vi nu skal debattere den, vil jeg på ny på CD's vegne bekende, at CD er tilhænger af en fremragende kollektiv trafik, hvad frekvenser angår, hvad service angår, og hvad pris an-

går – intet mindre end fremragende. CD, som jeg ikke med urette har udnævnt til bilisternes parti – og jeg håber, det snart går op for nogle flere vælgere, at det er vi – har aldrig stemt imod nogen bevilling til den kollektive trafik, og sandheden er jo den glædelige, at næppe nogen sinde er der investeret så meget i kollektiv trafik som i de sidste 2-3 år, og det skal ministeren og regeringen og vi andre, der bidrager, så sandelig have ros for. Der er ingen problemer dér, og selvfølgelig skal vi have en god kollektiv trafik – både af hensyn til de mange, der ikke har bil, og af hensyn til fremkommeligheden i det hele taget.

Jeg skal gøre opmærksom på, at vi her i landet har ca. 1,8 millioner personbiler og ca. 4 millioner cykler. Jeg skal også gøre opmærksom på, at vi jo omtrent alle sammen optræder snart som det ene og snart som det andet. Derfor kan jeg aldrig forstå, når bilister rakker ned på cyklister og omvendt, for de fleste mennesker i dette land optræder snart i den ene og snart i den anden situation, og sådan bør det også være.

Jeg skal minde om de tre bud for trafikpolitik, jeg i sin tid har formuleret, nemlig de tre ord: Sikkerhed, fremkommelighed og valgfrihed. Det er dét, al trafikplanlægning drejer sig om. Der er ikke tale om et enten-eller, der er tale om et både-og, og det har ministeren jo også forstået. På side 6 i redegørelsen, anden spalte foroven, står der, at i mange situationer består en kollektiv rejse i realiteten ikke blot af én, men af flere forskellige små ture, der skal planlægges og koordineres.

Dermed kommer vi til bilens primat, nemlig at mens bilen fører én direkte fra sted til sted, fra dør til dør, skal man som regel med tre befordringsmidler, hvis man skal bruge kollektiv trafik. Hvis man ikke bor direkte op ad afgangstationen, skal man først transportere sig hen til stationen eller busstoppestedet, og hvis man heller ikke arbejder nær ved ankomststationen, skal man transportere sig herfra og hen til sin arbejdsplads, til sit møde, til sit besøg, eller hvor det nu er, man skal hen.

Dertil kommer – som ministeren har skildret i det, jeg netop har citeret – at det er jo ikke bare lige frem og tilbage. Masser af mennesker, der tager bilen til arbejde, skal bringe ægtefællen på arbejde undervejs, eller de skal bringe et eller flere børn til skole eller institution. De skal måske have svigermor eller en ven med hjem til middag, og de skal måske købe ind på vejen, så de har svært ved at transportere sig hen til bus-